

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614193248/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

mede vare imidlertid ankomne, hvis Underholdning kun lidet morede Adalbert. Endelig, efter en kiedsommelig Time, der langsomt hengled i en stiv og ligegyldig Samtale, saa han Emilie, der, tilligemed Casimir og en Veninde, en Fru Tarnow fra Byen Krakau, kom over Gaarden. Kort efter traadte de alle Tre ind. »Hvor har du været?« spurgte Adalbert sin Broder. — »Hos Fidelio,« svarede Casimir, »thi han er syg.« — Adalbert studsede, thi han sluttede heraf, at Emilie ogsaa havde besøgt Fidelio, hvilket, efter hans Mening, aldeles ikke passede til den fine Anstand og Tact, for hvilke hans Fader saa høilig berømmede hende. Denne Begivenhed forstemte Adalbert en Stund, uden at han var sig Grunden tydelig bevidst.

Nogle af Gæsterne bade nu Emilie om at synge, hvortil hun ogsaa strax var beredt. Casimir satte sig ved Pianofortet, og greb et Par Accorder, hvorpaa Emilie nærmede sig, og udførte, med en af de fremmede Damer, en Vexelsang, som Casimir accompanerede. Kort efter traadte den fremmede Dame tilbage, og Emilie sang alene til Casimirs Spil. Hendes Stemme havde et stort Omfang, og var usædvanlig uddannet. Casimirs Spil var mindre fuldkomment, dog vidste han saaledes at underordne det under Emilies Stemme, at denne betydelig vandt derved. Næsten Alle roste Emilies Sang, medens den gamle Starost, der stod bag hendes Stol, viste sig meget tilfreds med det Bifald, hun indhøstede. Adalbert undrede sig over sin Broders Talent, thi uagtet denne i sin Barndom havde lært Fingersætningen paa Klaveret, saa var han, formedelst sin Ustadighed, dog ikke kommen synderlig vidt før Broderens Afreise.

Paa Adalbert frembragte for Resten Emilies Spil en stor Virkning, især i Begyndelsen, da hun sang

flere italienske Sange med sielden Smag. Det forekom ham, der saalænge havde levet i England, langt borte fra de Lande, hvori Sangen har sit Hiem, som om han hørte en deilig Nattergal, der sad i en af Italiens duftende Myrthelunde, og udaandede sin Siæl i Toner. Siden efter sang hun, paa Opfordring, nogle franske Sange, der ogsaa vidnede baa om Færdighed og om et udmærket Foredrag.

Medens Emilie sang, stod Adalbert ved Siden af Alexandra og Leontine, da hun var færdig, vendte han sig til den sidste med de Ord: »Frøken Emilie har en meget smuk og udtryksfuld Stemme.« — Leontine syntes ei at høre hans Ord, thi hun svarede Intet derpaa. — »Elsker De ikke Musik?« spurgte han endelig. — »Nei,« svarede Leontine, og fæstede sine dunkle Øjne paa ham med et Udtryk af Strenghed og Misfornøjelse, »jeg hader Musik.« — »Tro hende ikke!« sagde Alexandra, men Adalbert maatte vel tænke paa de Beskyldninger, Emilie havde fremført imod hende, hvilke, ved denne Opførsel, endnu syntes at vinde i Vægt.

I dette Øieblik klang ogsaa Musik udenfor, en dyb mandig Stemme lod sig høre, der ledsagedes af Harpetoner. — »En Folkesanger!« udbrød Leontine, medens en stærk Rødme bedækkede hendes Kinder. — »Det er en Mand, der endnu husker gamle Melodier og bedre Tider!« anmærkede Czernim, men Litowski vinkede en Tiener, til hvem han hviskede et Par Ord i Øret, hvorpaa Tieneren gik ud, og kort efter taug Musiken. — »Har De sendt ham bort?« spurgte Leontine. — »Storfyrsten ynder ikke disse omvankende Sangere,« svarede Starosten, »det er mig derfor heller ikke tilladt at beskytte dem.« — »Men derfor er det dog os Andre tilladt at ynde dem,« gienmælede Leontine. — Starosten blev meget alvorlig ved disse Ord, men Emilie gav atter Samta-